

NONA FERNÁNDEZ

**BİLİNMEYEN
BOYUT**

İSPANYOLCA ASLINDAN ÇEVİREN: ROZA HAKMEN

*Temel harflerim olan
M, D ve P'ye*

Bilinenin ötesinde bir boyut daha vardır.
Az önce bu boyuta geçiş yaptınız.

ALACAKARANLIK KUŞAĞI

Yaşlı ağaçları, ayaklarımın altındaki betonu,
bu coğrafyaya temelli çökmüş ağır havayı
hayal ediyor, onları birer tanığa dönüştürüyorum.

Güçük anlatıları hayal ediyor, tamamlıyorum,
yarım kalmış öyküleri kurguluyorum.

Yaylın ateşin izlerini hayal ediyor, diriltebiliyorum.

GİRİŞ ALANI

Merkezdeki sokaklardan birinde yürürken hayal ediyorum onu. İnce uzun, siyah saçlı, pos kara bıyıklı bir adam. Sol elinde katlanmış bir dergi var. Dergiyi sımsıkı kavramış, ondan destek alarak ilerlermiş gibi. Acele ettiğini hayal ediyorum, sigara içiyor, kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmak için gergin bir edayla sağa sola bakıyor. Aylardan Ağustos. 27 Ağustos 1984, sabah saatleri. Bandera Sokağı yakınında, Huérfanos Sokağı'nda bir binaya girerken hayal ediyorum onu. Burası *Cauce* dergisinin yazı işleri müdürlüğü, ama bunu hayal etmiyorum, bir yerde okudum. Danışmadaki görevli onu tanıyor. Aynı sebeple daha önce de gelmişliği var: Elindeki dergide yayımlanmış makalenin yazarıyla görüşmek istiyor. Danışma görevlisi kadını hayal etmekte zorlanıyorum. Belirgin bir çehre oluşturamıyorum zihnimde, hatta bu gergin adama nasıl bir yüz ifadesiyle baktığını bile canlandıramıyorum gözümde, ama ona güvenmediğini, telaşından şüphelendiğini biliyorum. Onu vazgeçirmeye çalıştığını, aradığı şahsın orada olmadığını, o gün gelmeyeceğini, ısrar etmemesini, gidip geri dönmemesini söylediğini hayal ediyorum; ayrıca yazarken gözlerimi kapatırsam hayal edebileceğim bir kadın sesinin araya girdiğini de hayal ediyorum, çünkü bu öyküde bana düşen bu.

“Aradığınız kişi benim,” diyor. “Nedir istediğiniz?”

Adam konuşan kadını dikkatle inceliyor. Muhtemelen iyi tanıyor onu. Fotoğrafını görmüş olmalı. Onu izletmiş ya da bir dosyayı inceleyerek hakkında bilgi edinmiş olabilir. Aradığı kadın o. Okuduğu ve yanında getirdiği makaleyi yazmış olan kadın. Bunu biliyor. Bu yüzden de kadına yaklaşıp sağ elini uzatarak Silahlı Kuvvetler kimliğini veriyor.

Gazetecinin bunu beklemediğini hayal ediyorum. Kimliği şaşkınlıkla inceliyor. Korkuyla diye de ekleyebilirdim. Andrés Antonio Valenzuela Morales, er, La Ligua komünü 39.432 no.lu kimlik belgesi. Bu bilgilerin yanı sıra 66.650 kayıt no.lu bir fotoğraf da var; bunu hayal etmiyor, aynı gazetecinin uzun müddet sonra kaleme aldığı ifadesinde okuyorum.

“Size yaptıklarımın söz etmek istiyorum,” diyor adam, kadının gözlerinin içine bakarak, hayal etmediğim bu sözleri söylerken sesinin hafifçe titrediğini hayal ediyorum. “İnsanların kaybedilmesi hakkında konuşmak istiyorum.”

Onu ilk kez bir derginin kapağında gördüm. *Cauce* dergisiydi, suikastler, kaçırmalar, operasyonlar, cinayetler, yolsuzluklar, davalar, ihbarlar ve dönemin diğer şaibeli olaylarına ilişkin yazılarda faillerin kim olduklarını anlamadan okuduğum dergilerden biri. “Patlamanın sanığı eski CNI* yerel başkanıydı”, “Boynu vurulanların hayaletleri La Moneda’da** görülmeye devam ediyor”, “Tucapel Jiménez’e suikast planı”, “Calama’daki infazları DINA*** emretmiş olabilir.” On üç yaşında dünyayı okuduğum bu dergiler bana değil, herkese aitti, okul arkadaşlarım arasında elden ele dolaşırdı. Her nüshada yer alan resimlerin oluşturduğu bulanık manzara haritanın tamamını görebilmemi sağlamaz, ama her karanlık ayrıntı rüyalarımın musallat olurdu.

Uydurma bir sahneyi hatırlıyorum. Sahneyi bir makaleyi okuduktan sonra ben hayal etmiştim. Kapakta bir iskemlede oturan, gözleri bağlı bir adamın resmi vardı. Yanında bir polis koca bir projektörün ışığında onu sorguya çekiyordu. Derginin içinde o güne kadar kayda geçmiş çeşitli işkence biçimlerinin bir tür kata-

* Şili’de 1977-1990 yılları arasında faaliyet gösteren Ulusal İstihbarat Merkezi. -çn

** Şili başkanlık sarayı. -çn

*** Pinochet diktatörlüğü sivil polis örgütü. -çn

loğu yer alıyordu. Bazı işkence mağdurlarının tanıklıklarını burada okumuş, adeta bir ortaçağ kitabından çıkma çizimler ve resimler görmüştüm. Tamamını ayrıntılarıyla hatırlamıyorum, ama on altı yaşında bir genç kızın anlattıklarını net olarak hatırlıyorum: Nezarethanede çırılçıplak soyulmuş, bedeni dışkıya bulanmış ve sıçanlarla dolu karanlık bir odaya kapatılmıştı.

İstemediğim hâlde sıçanlarla dolu karanlık oda, kaçınılmaz biçimde hayalimde canlanmıştı.

O odayı birçok kez rüyamda görüp uykudan uyandım.

Hâlâ bugün kurtulmadığım görüntüyü belki de bu amaçla, zihnimden silmek için buraya yazıyorum.

Hayal ettiğim adam da bana bu rüyadan ya da ona benzer başka bir rüyadan miras kaldı. Sıradan, bildik bir adam, dikkati çeken, en azından benim dikkatimi çeken tek özelliği pos bıyığı. O dergilerden birinin kapağında yüzü, fotoğrafın üstünde, beyaz harflerle bir başlık: BEN İŞKENCE YAPTIM. Altında bir başka cümle: EMNİYET ÖRGÜTÜ MENSUBUNUN TÜYLER ÜRPERTİCİ TANIKLIĞI. Derginin içinde uzun ve kapsamlı bir söyleşi ayrı bir ek hâlinde yayımlanmıştı. Adam söyleşide istihbarat görevlisi olarak geçmişini baştan sona anlatıyordu; Hava Kuvvetleri'nde genç bir er olarak görev yapmaya başladığı günden dergiye sunduğu tanıklığa kadar. Sayfalar boyunca yaptıkları hakkında teferruatlı bilgi veriyor, emniyet mensuplarının, tutukluların, muhbirlerin adlarını sayıyor, nezarethanelerin adreslerini veriyor, cesetlerin gömüldüğü yerleri belirtiyor, işkence yöntemlerini ayrıntısıyla açıklıyor, birçok operasyonu anlatıyordu.

Çok iyi hatırladığım o uçuk mavi sayfalarda, bir süreliğine, tıpkı rüyalarımdeki oda gibi sonsuz ve karanlık bir paralel gerçekliğe daldım adeta. Dışarıda, okulun ve evlerimizin sınırlarının ötesinde gizlenen, varlığını sezdiğimiz, her şeyin hapsin kural-

ları ve sıçanlar tarafından belirlenen bir mantığa uygun şekilde olup bittiği ürkütücü bir evren. Bizim tabiat bilgisi öğretmenine benzettiğimiz, aynı onun gibi bir pos bıyığı olan sıradan, bildik bir adamın aktardığı ve başrolünü oynadığı bir dehşet öyküsü. İşkence yapan adam söyleşide sıçanlardan söz etmiyordu, ama bütün sıçanların terbiyecisi de olabilirdi pekâlâ. Öyle hayal etmiş olmalıyım. Çaldığı ezgiyle sıçanları kendisini izlemeye zorlayan, tek sıra hâlinde dizilip peşi sıra kendi mekânına girmekten başka çare bırakmayan bir fareli köy kavalcısı. Canavara ya da kötü niyetli bir deve de, kaçınılması gereken bir psikopata da benzemiyordu. Mitinglerde bizi copleyan postallı, kasklı, kalkanlı polislerle de. İşkence yapan adam herhangi biri olabilirdi. Tabiat bilgisi öğretmenimiz bile.

Onu ikinci görüşüm yirmi beş yıl sonra oldu. Bir televizyon dizisi için senaryo yazarı olarak çalışıyordum; başrollerden birinde ondan esinlenmiş bir karakter vardı. Kurmaca bir diziydi, elbette TV'de olması gerektiği gibi bol bol aşk vardı, fakat olayların geçtiği dönem ve koşulların gerektirdiği şekilde baskı ve ölüm de vardı.

Yarattığımız karakter bir istihbarat görevlisiydi, çeşitli operasyonlara katılarak insanları tutuklayıp işkence yaptıktan sonra evine dönüyor, romantik şarkılardan oluşan bir kaset dinliyor ve oğlunu uyutmak için onunla birlikte Örümcek Adam dergileri okuyordu. On iki bölüm boyunca onun bu çifte hayatını, özel hayatla iş hayatı arasındaki, içten içe ruhunu daraltan uçurumu yakından izledik. Artık işinde rahat edemiyor, sinirleri iflas ediyor, sakinleştiricilerin yararı olmuyor, uyku uyuyamıyor, yemek yiyemiyor, karısıyla konuşamıyor, oğluna dokunamıyor, arkadaşlarıyla ilişki kuramıyordu. Kendini sağlıksız hissediyor, üstlerinden çekiniyor, korkuyordu, nasıl kaçıp kurtulacağını bilemediği bir gerçekliğe hapsolmuş gibiydi. Dizinin finalinde bir arınma ve iç dökme güdüsüyle düşmanlarına başvurup istihbarat görevlisi

sıfatıyla yaptıklarını bütün çıplaklığıyla anlattığı tanıklığı onlara teslim ediyordu.

Senaryoyu yazmak için ergenliğimde okuduğum söyleşiye döndüm bir kez daha.

Onu yine derginin kapağında gördüm.

Pos bıyığı, kapaktan bana bakan kara gözleri ve fotoğrafın üzerinde o cümle: BEN İŞKENCE YAPTIM.

Büyü olduğu gibi duruyordu. Tıpkı bir sıçan gibi bir kez daha onun yörüngesine girmiş, söyleşinin beni götüreceği yere gitmeye hazırdım. Söylediklerini satır satır, ayrıntılarıyla okudum. Yirmi beş yıl sonra benim bulanık haritanın belirli bölgeleri netleşmişti. Değindiği bütün isim ve rütbelerin kim olduklarını ve oynadıkları rolü şimdi gayet iyi biliyordum. Hava Kuvvetleri'nden Albay Edgar Ceballos Jones; Hava Kuvvetleri İstihbarat Başkanı General Enrique Ruiz Bunguer; Komünist Parti lideri José Weibel Navarrete; Komünist Parti üyesi yiğit Quila Rodríguez Gallardo; Comando Conjunto* mensubu sivil polis El Wally; Komünist Parti eski eylemcisi, daha sonra muhbir ve işkenceci El Fanta; El Fifo Palma, Carlos Contreras Maluje, Yuri Gahona, Carol Flores, Guillermo Bratti, René Basoa, El Coño Molina, El Señor Velasco, El Patán, El Yerko, El Lutti, La Firma, Peldehue, Remo Cero, 18 no.lu Yuva, 20 no.lu Yuva, 22 no.lu Yuva, Juan Antonio Ríos'un İstihbarat Cemaati. Liste saymakla bitmez. Tekrar o karanlık boyuta girdim, ama bu kez elimde yıllar boyunca şarj etmiş olduğum, o boyutta çok daha iyi hareket etmemi sağlayan bir fener vardı. Fenerin ışığı yolumu aydınlattı; işkence yapan adamın verdiği bilgilerin dönemin okurunu şaşırtıp kâbusu gözlerinin önüne sermekle kalmadığını, aynı zamanda kötülük çarkını

* 1975-1976 yıllarında faaliyet gösteren, Pinochet rejimi muhaliflerine işkence edip öldüren Şili askeri diktatörlüğü yasadışı istihbarat örgütü. -çn

durdurmak amacıyla ifşa edilip yayımlandığını iyice anladım. Bu bilgiler açık ve somut bir kanıttı, aynanın öbür tarafından gönderilmiş, tartışılmaz ve gerçek bir mesajdı; bu paralel ve görünmez evrenin birçok kez ileri sürüldüğü gibi hayal ürünü değil, doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Onu son kez birkaç hafta önce gördüm. Birkaç arkadaşımın çektiği, diktatörlük sırasında mağdurlara yardım etmek amacıyla kurulan, Katolik Kilisesi'ne bağlı Vicaría de la Solidaridad (Dayanışma Cemaati) belgeselinin senaryosunu yazıyorum. Belgesel özellikle kuruluşun avukatlarıyla sosyal yardım görevlilerinin yürüttüğü karşı istihbarat çalışmalarının dökümünü çıkarıyor. Tanıklıklardan ve her zorla kaybetme, tutuklama, kaçırma, işkence ve ilgilendikleri diğer saldırı vakalarından topladıkları malzemeden edinilen bilgi, baskı döneminin panoramasını doğrulamakta yardımcı oldu. Manzarayı saplantılı şekilde inceleyen Vicaría ekibi ortama egemen olan tekensiz mantığı açığa çıkarmaya çalışıyor ve bu sayede polislerin eylemlerini öngörerek insanların hayatını kurtarmayı umuyordu.

Yıllardır bu belgesel üzerine çalışıyoruz; malzeme o kadar yoğun ki, bizi sersemletiyor. Arkadaşlarım, belgeselin yönetmenleri, olayın kahramanlarıyla saatler süren söyleşiler kaydettiler. Kahramanlardan her biri kamera karşısında kuruluşa nasıl katıldığını, yaptığı çalışmaları, nasıl tuhaf biçimde zamanla dedektife, casusa, gizli ajana dönüştüğünü anlattı. Hepsi sonunda bilgi analizi, sorgulama, operasyon düzenleme eylemlerinde bulunmuş, düşmanın güvenlik güçlerinin bir yansımasını gerçekleştirmiş, ama daha soylu amaçlar gütmüşler. Her söyleşide yapılan kayıtlar baştan sona ilginç ve o kadar yoğun ki, aralarında bir seçim yapmak çok zorlaştı. Bu yüzden her çalışma seansına hazırlanmaya mutlaka sabah çok erken saatte ve koyu bir kahveyle başlıyorum ki zihnim mümkün merteye açık olsun.

Anlatmak istediğim sabah vakti de bunlardan biri. Duş, kah-

ve, not defteri, kalem ve gözden geçirilecek bölümü başlatacak olan play düğmesi. Çalışırken not alıyor, bazı görüntüleri donduruyor, zihnimde bazı kısımları kesmeyi deniyor, gerekli olup olmadıklarından şüphem kalmaması diye kimi sekansları defalarca dinliyordum. Bu sırada, tanıklıkların, söyleşilerin, milyonlarca kez görülmüş bildik arşiv görüntülerinin ortasında hiç beklemediğim bir anda o çıktı karşıma, işkence yapan adam.

Karşımdaydı. Bir dergide basılı hareketsiz bir suretten ibaret değildi artık.

Şimdi çehresi ekranda canlanıyor, o eski büyü diriliyor ve adam ilk kez hareket hâlinde belirliyordu. Kamera karşısında gözlerini kırıyor, kaşları hafifçe oynuyordu. Hatta nefes alıp verdikçe göğsünün belli belirsiz hareket ettiğini de görebiliyordum.

20 Arkadaşlarım adamın ülke ziyaretlerinin birinden yararlanıp o söyleşiyi yapma fırsatını yakaladıklarını açıkladılar. Adam seksenli yıllardan, tanıklıkta bulunup yasadışı yollardan Şili'den ayrıldığından beri dönmemişti. Otuz yıl sonra mahkemeye çıkıp ifade vermeye devam etmek üzere gelmişti, ama bu kez bir ya da birkaç yargıç karşısında, tek tek vakalarla ilgili ifade vermek üzere. Fikir ondan çıkmıştı, çağrılmamıştı. Hatta bunca yıldır güvenliğinden sorumlu olan Fransa güvenlik güçleriyle İçişleri Bakanlığı görevlileri onu vazgeçirmeye çalışmıştı. O sabah televizyon ekranında gördüğüm çehre, bir defteri kapatması gerektiği inancıyla uzun süre sonra ülkesine dönen bir adamın çehresiydi. Zaten Şili'de kaldığı kısa süre boyunca basına verdiği tek demeçte de dönüşünü bu şekilde ifade etmişti.

Şimdi bu satırları yazarken yine ekranda o çehreye bakıyorum. Bu o. Orada, camın arkasında.

İşkence yapan adam gerçekten beni görüyormuş gibi bakıyor

yüzüme. Pos bıyığı duruyor, ama tıpkı saçları gibi, eskiden siyah olan bıyığı da kırlaşmış. *Cauce* dergisinin kapağındaki fotoğrafın üzerinden otuz yıl geçmiş. Bu otuz yıl alnındaki, çatık kaşlarının arasındaki kırışıklıklarda, kullandığı kolormatik gözlükte ve sözünü ettiğim kır saçlarda ortaya çıkıyor. Önceden bilmediğim bir sesle konuşuyor. Ses tonu sakın, '84 yılına ait tanıklığındaki ses tonundan çok farklı olsa gerek. Hatta yumuşak, çekingen bir ses, hayal ettiğim sestem çok farklı. Arkadaşlarımın sorularına istemeye istemeye, fakat görev bilerek, bir üstünün emrini yerine getirmiş gibi cevap verdiğini söyleyebilirim.

Ona bakıyor ve bunu düşünüyorum, daima bir üstün emrini getirme yolundaki gizli ihtiyacı.

Şimdi her şey eski bir tarihin parçası, "hatırlıyorum" ifadesini sık sık kullanıyor, gözleri hafızasına başvurduğunu ele veriyor. Söyleşide dikkatimi çeken birkaç cümle var sadece. Daha önce hiçbir yerde okumadığım, adamın sükûnetle telaffuz ettiği, ben yakalayıp yazayım diye ortaya attığı cümleler.

İlk yürüyüşleri hatırlıyorum.

İnsanlar kaybedilmiş yakınlarının afişlerini taşırdı.

Bazen aralarına girerdim.

O hanımları, beyleri görürdüm.

Taşındıkları fotoğraflara bakar, "Onların haberi yok, ama ben bu kişinin nerede olduğunu, başına ne geldiğini biliyorum," diye düşünürdüm.

Yüzüm ekrana yansıyor, çehrem onunkine karışıyor. Kendimi onun arkasında ya da önünde görüyorum, bilemiyorum. Görüntüde bir hayalet gibiyim, onun etrafında dolaşan bir gölge, o fark etmeden onu gözetleyen bir casus. Şimdi onu incelerken kısmen öyle olduğumu düşünüyorum: o fark etmeden onu gözetleyen bir

casus. O kadar yakınımda ki, kulağına bir şeyler fısıldayabilirim. Beni göremediği için, onunla konuşmak niyetiyle burada bulunduğumu bilmediği için kendi düşüncesi zannedeceği bir mesaj iletebilirim ona. Daha doğrusu ona yazmak niyetiyle, çünkü tek bildiğim yazmak. Ekranın camında, gözlerinin hizasında birkaç cümle olabilir, onun doğaüstü bir görüntü olarak okuyacağı cümleler. Muhtemelen alışıktığı türden, mezar ötesinden bir işaret. O paralel ve karanlık boyutta bulunmuş olan herkesin içinde boğulduğu siyah denize fırlatılmış bir cam şişe içinde bir not. Kolay olmasa da gerekli malumatı edinip irtibat kurmak amacıyla bir mektup yazabilirim ona. Gayet resmî bir mektup, “saygıdeğer”, “size yazmamın sebebi”, “içten selamlarım” gibi kalıpları kullanarak, çünkü ancak böyle yazılmış bir mektubu okur. Mektupta hakkında bir şeyler yazmak istediğimi ve bunu kendisine haber vermenin doğru olacağını düşündüğümü ve eğer arzu ederse hayal ettiğim projede kendisine yer verebileceğimi söyleyebilirim.

Saygıdeğer Andrés,

Şahsen tanışmıyoruz; umarım adresinizi bulma ve size mektup yazma cüretini göstermiş olmam okumaya devam etmenizi engellemez. Bu mektubu yazmamın amacı, sizin yer aldığınız bir kitap yazmaya heveslendiğim için sizinle temas kurmayı istememdir. Doğal olarak niçin diye soracaksınız; açıkça söyleyeyim, ben de bu soruyu kendime sordum ve tatmin edici bir cevap bulamadım. Sebeplerini açıkça göremiyorum, çünkü genelde saplantılarımın hedefini açıkça göremiyorum; siz de zaman içinde benim için bir saplantıya dönüştünüz. On üç yaşında sizi *Cauce* dergisinin kapağında gördüğümünden beri bilincinde olmadan peşinize düştüm. Çocukken çevremde olup bitenlerin tamamını anlamıyordum, hâlâ da anlamış değilim; tahminimce anlamaya çalışırken sizin sözleriniz beni büyüledi, muammayı bu sözler sayesinde çözebileceğimi düşündüm. Daha sonra, ilgi alanım ve işim dolayısıyla öykünüzün ayrıntılarını öğrendim ve yayımlan-

miş malzemenin tamamını okudum; verdiğiniz bilgilerin değeri düşünülürse bu yayınlar bana hâlâ kıt ve yetersiz geliyor. Şimdi size yazarken karşınızda muğlak bir konumda bulunmamak için bir kez daha güdülerime açıklık kazandırmaya çalışıyorum, ama size dürüstçe söyleyebileceğim yegâne şey şu: Bulabildiğim tek cevap yeni sorular oluyor.

Size ilişkin bir kitap yazmanın anlamı ne? Kırk küsur yıl önce başlamış bir tarihi diriltmenin anlamı ne? Çengeller, elektrikli ızgaralar ve sıçanlardan bir kez daha söz etmenin anlamı ne? İnsanların kaybedilmesinden bir kez daha söz etmenin anlamı ne? Bütün bunlara katkıda bulunmuş ve bir noktada artık devam edemeyeceğine karar vermiş bir adamdan söz etmenin anlamı ne? Artık devam edemeyeceğine nasıl karar verilir? Bu kararın verilebilmesini sağlayan sınır nedir? Bir sınır var mıdır? Hepimizin sınırı aynı mıdır? Ben de sizin gibi on sekiz yaşındayken mecburi askerlik hizmetine başlasaydım, üstüm beni bir siyasi tutuklu grubunun başına gardiyan olarak koysaydı ne yapardım? Görevimi yapar mıydım? Kaçar mıydım? Bunun sonun başlangıcı olacağımı anlar mıydım? Eşim ne yapardı? Babam ne yapardı? Aynı durumda oğlum ne yapardı? Birinin o konumda bulunması gerekli mi? Zihnime musallat olan görüntüler kime ait? Bu haykırışlar kime ait? Sizin gazeteciye sunduğunuz tanıklığınızda mı okudum, yoksa kendim mi duydum onları? Size ait bir sahnenin parçası mı o sesler, yoksa bana ait bir sahnenin parçası mı? Kolektif rüyaları ayıran ince bir sınır var mıdır? Sizin ve benim sıçanlarla dolu karanlık bir odayı rüyamızda gördüğümüz bir yer var mıdır? Bu görüntüler sizin de uykusuz saatlerinize sızıp uyumanızı engelliyor mu? Bu rüyadan hiç kurtulabilecek miyiz? Oradan çıkıp dünyaya kötü haberi verebilecek miyiz, neler yapabildiğimizi söyleyebilecek miyiz?

Çocukken yaramazlık yaparsam beni Çuvalcı'nın alıp götüreceği söylenirdi. Anne babalarının sözünü dinlemeyen bütün ço-

cuklar o lanet ihtiyarın dipsiz, karanlık çuvalına girip kaybolurdu. Bu masal beni korkutmak şöyle dursun, hep ilgimi çekerdi. İçten içe o ihtiyarla tanışmak, çuvalını açıp içine girmek, kaybolmuş çocukları görmek, kara muammanın özünü keşfetmek isterdim. Onu çok hayal ettim. Ona bir çehre, bir kıyafet, bir çift pabuç yakıştırdım. Gözümde canlandırdığımda beni daha çok kaygılandırdı, çünkü genelde ona tanıdık bir çehre yakıştırdım, babamın, amcamın, köşedeki dükkân sahibinin, onun yanındaki araba tamircisinin, tabiat bilgisi öğretmenin yüzünü. Hepsi Çuvalcı olabilirdi. Hatta aynaya bakarak yüzüme bir bıyık çizersen ben bile bu rolü üstlenebilirdim belki.

Saygıdeğer Andrés, ben çuvalın içine bakmak isteyen kadını.

Saygıdeğer Andrés, ben sizin rolünüzü üstlenmek için yüzüne bir bıyık çizmeye razı olan kadını.

Bu mektubun sonuna geldiyseniz ve ricam size abes ya da uygunsuz gelmezse bu adrese cevap yazarsanız müteşekkir olurum. Cevabınızı merakla bekleyeceğim.